

Zápisky sebevraha z černovické pakárny

aneb

Příměstský tábor bez her

www.prigl.cz

Člověk se chce svobodně zabít. Zdravotnický systém shledá, že to pro něj není dobré a sebevraždu překazí. Následně člověka připraví o svobodu, rozloží a zdegradují život, který si i předtím chtěl člověk vzít. Blázinec bez doktorů je krásný svět, blázinec s doktory je nezasloužený trest.

Z nemocnice mě převezli rovnou do Černovic. Na oddělení 22 s nepřetržitým dohledem. Uzamčená část v uzamčené stanici, kde mají kamery i na pokojích. Odpoledne se tu dají trávit pláčem na konci chodby. Na jiný program, třeba nákup cigaret v trafice, mají nárok jen prověřeni pacienti. V kuřárně se seznámují kolegy:

“Za co jsi tady?”

“Sebevražda.”

“Proč?”

“Ženská.”

Na návykovosti prášků na uklidnění rozhodně něco bude, prostě se na ten klid těším. I zapadající sluníčko svítí o něco tepleji. Harmonikář (asi 30 let, maniodepresivní psychóza, nosí černé brýle, aby se nemusel dívat na ty ksichty) často předstírá záchvaty, aby mu něco střelili.

Stačí tři dny na to, aby vám psychopati začali připadat mnohem přirozenější, než ti venku. Ani se mi nechce pryč. Přes dopoledne tráví většina lidí čas na pokojích, sociální život kulminuje ve společenské místnosti u šachů a televize, na chodbách probíhá zařizování (výměna něčeho za cigarety) a relaxační či naopak živější zábava na kuřárně (odkud se taky hází zbytky od snídaně z okna ptáčkům).

POSTŘEH: Je těžké přesvědčit psychotického seniora, že nějaká věc, patří vám.

Propuštění je podle zákona nejdřív za deset dní. Byl jsem přesunut z “VIP” sekce na normální uzavřené oddělení. Začínám být závislý na místním přeslazeném instantním čaji. Seznamuji se s mladíkem se sníženou inteligencí. Poráží mě v šachách.

Začínám přicházet na kloub etiketě pakárny. V rozhovoru jednoho na jednoho tady lidi začínají mluvit o svých problémech a své minulosti. Stejně jako mimo zdi blázince ale málokdy používají větu “A ty?”. Pokud se nějaká otázka na druhého objeví, projevuje se většinou skupinový efekt - v přesile je to “tak za co seš tady?” Zato v intimnější atmosféře začíná rozhovor nesmělými dotazy, “jestli není hloupé

se zeptat na..." Samozřejmě, když přijde zpět nějaký mazák, následují projevy šťastného shledání bez oťukávacích otázek.

Neočekávaně nízkou intenzitu sexuálních narážek v uzavřené skupině cca 25 mužů připisují utlumujícím účinkům podávaných psychofarmak (na moje sny ale moc tlumící účinky nemají).

Zatím jsem nepřišel na to, jaký je účel stanice 22, tedy kromě podávání léků, jídla a poskytování přístřeší a ošacení. S pacienty nikdo nepracuje, k dispozici je televize, šachy, pár časopisů a novin s téměř historickou hodnotou, nevyužívaný fotbálek, Člověče nezlob se a Scrabble z éry ČSSR. Příměstský tábor bez her.

Překvapuje mě absence řádu při vydávání obědů - dva denní vychovatelé zatím ani jednou nepoužili stejný systém distribuce talířů, jednou jsou na stole, jednou je dají pod poklop u výdejního okénka a dnes je ukryli u okénka pro vrácení špinavého nádobí. Ať je to lenost nebo snaha připravit pacienty na neuspořádanost venkovního světa, potravinová klika (Harmonikář, Svatý muž, Telefonista, Nákupčí a Mladej) se vždy instinktivně zorientuje tak, aby ukořistila největší porce (jako by pokřikování "Kdo nechce kuře?" nebo "Kdo nechce salát?" nestačilo).

Nedůslednost kraluje i při snaze zamezit pacientům přístup k prostředkům sebevraždy. Třeba tužka, kterou píšu tenhle text by hluboko pod nadočnicovým obloukem svoji práci jistě udělala. Okna jsou "nerozbitná", zrcadla máme jen v umývárně, kde nesmíme být sami, šňůry od nabíječek mobilů jsou pečlivě uschovány a nesmíme mít dokonce ani ořezávátko. Zato chodba mezi jídelnou a uzamčenými dveřmi, u kterých se musí při odchodu čekat, je natolik krátká, že nikomu na konci řady nic nebrání se naklonit nad pečlivě přepočítanými příborovými noži a bez dohledu kamer si okýnkem nabrat libovolné množství ostrých kuchyňských nožů - plánování vzpoury bývá také jedna z myšlenkových her před první dávkou léků na kuřárně.

Šichtu má bratr příjemnej jak gestapák závislej na piku, co právě zjistil, že po slíbeném šmajchlu s místní flundrou (který neproběhl) nemá prachy, který chtěl rozmnožit na matech, aby měl na fet a při poslední možnosti jak přijít penězům prohrál v páce se zenovým budhistou.

Pravda je, že se člověk rychle otrká, za ručičku tady nikoho nevodí. Harmonikář při snídani: "Kdo vymění máslo za chleba?" a jde si pro chleba, kterej si každej může přidat.

Včera přivezli nového kolegu, který vypadá jak z Přeletu nad kukaččím hnízdem, jen je asi o 5 cm menší a na pravou nohu nechce ponožku.

Chystá se něco divnýho - křesla rozestavená naproti sobě podél chodby - tipuju, že se bud' někdo žení nebo bude linč. Pak už by to mohl být jen diskuzní "proužek" a

to bych raději ten lynč. VIPčka jsou v klidu zamčení, ostatní nezkušení jsou stejně nervózní jako já. Aha, je to jen zbytečná procedura před vizitou, sedět na těch stejných židlích ve společenské místnosti by bylo málo ceremoniální.

Potřebuju ukecat primáře, aby mě propustil. Nervozita z rozsudku se zvyšuje. Na to, že mě čeká trestní soud jsem si vzpomenout nemusel. Pan primář se před komisí podíval na moji složku a řekl, abych do příští vizity zvážil ústavní sexuologickou léčbu. Adrenalin se mi do krve vyplavil až za 10 sekund, takže jsem ho nezabil, poděkoval a odešel. Peníze ani kartu na cigarety mi dnes dát nemohou.

Jsem tak nasranej, se začínám chovat opravdu jako blázen nebo minimálně mnohem víc seru na to, jak moje jednání působí. A jestli mi ještě ten plešatej bratr-pičus při podávání léků rozkáže "ústa", tak mu pošlu vzdušnou hubičku.

Strašně to ve mě vře. Donutil jsem Adama, který přišel na návštěvu, aby mi oholil hlavu. Jsem agresivní. Rvu se mezi tím, dát to těm pičím, co arogantně rozhodují o zásazích do života člověka, o jejichž účincích nemají sebemenší potuchy, a mezi snad rozumným ustoupením a předstíráním chování, které je podle jejich představ správné.

Chci brát léky, chci se léčit, ale dobrovolně, nenávidím toho, kdo chce mít kontrolu nad tím, jestli jsem tu pilulku spolknul. Debil, co si myslí, že se chudák s těma bláznama musí otravovat. Co je na tom systému nebo jeho vykonavatelích špatně, když stačí jen pár dní k tomu, aby se ze zachránců stali protivníci? Je to ta ztráta svobody? Je to jejich nadřazený přístup? Je to moje neschopnost nebo neochota vidět, že toto je pro mě opravdu dobré? Moje arogance?

Chápu, že náš současný zdravotnický systém má málo prostředků, ale nebylo by v tom případě lidí, kteří jsou nebezpeční jen pro sebe prostě nechat být? Jsem nebezpečný jen pro sebe nebo i pro druhé? Pokud to první, nechte mě být. Pokud to druhé, nechte mě se zabít.

POSTŘEH: Těma skleněnejma dveřma mezi VIP sekcí neproskočí s rozběhem ani stokilovej chlap.

Zřízenec, který přichází na pomoc s pacifikací pacienta, dorazil hlavním vchodem asi za tři minuty. Injekce na uklidnění účinkuje za další dvě. Po incidentu přichází i primář. Zítra se pokusím vysadit (tajně) léky.

Nikdo tu nic netvoří, všichni konzumují a čekají na bůhvíco. Čtyři pětiny lidí tu vypadají, že stejně ani nic než "být při životě" nechtějí. Prostě jsou.

Ráno mají všichni dobrou náladu, i cizinec, co se včera pokoušel proskočit těmi dveřmi, je ve společenské místnosti. Dokonce Radek, který rád "uklízí", tedy

přemísťuje všechny možné věci na všechna možná místa až nakonec zůstanou u něj, se v noci nepokadil. S dávkou Androcuru prý dnes počítají.

VLOŽKA: “Mrdaly ještěrky na šterku, mrdaly tužkovou baterku. Pak se večer divily, že jim piče svítily”.

Na kuřárně po večerních medikamentech vyděsil Radka nový pravoslavný islamista ukázkami bojového umění, kterými prý při zatýkání přemohl několik policistů, u toho deklaroval známosti s kdekjakou mafií včetně osobní známosti s Usamou Bin Ladinem, což dokazoval tím, že na mobilu v Google mapách ukázal naši aktuální polohu. V mobilu má také velké množství islámských náboženských písní a kompletní diskografii Rytmuse. Kdybych věděl, jak nahlas dokáže jeho mobil hrát, tak jsem mu nabíječku nepůjčoval.

Včera taky přivezli jednoho vysokýho vychrtlýho chlapa, podle dostupných informací závislého na heroinu (tak mu dali paralen). Aliho (onen islamista) heslo na wifi je “babarrali”. Umí anglicky, tak jsme se dali do rozhovoru. Na odpověď, že jsem tu kvůli pokusu o sebevraždu, jsem dostal přednášku na téma, jak špatně se jinde lidé mají, a že zde by si lidi měli vážit života. Argumentaci ale přístupný nebyl. Zato se pochlubil, že má devět dcer. Svým agresivním chováním tu bohužel kazí jinak poklidnou atmosféru.

Je 20:05 a Nákupčí Petr (jednooký, fanda Simpsonů, věčně na Facebooku na mobilu, chodí se k němu volat a s objednávkami na nákup cigaret), se ještě nevrátil s nákupem (dohromady asi za tisícovku).

Běží Československo hledá svůj hlas. Svatý muž (vypadá jako Varys z Game of Thrones, každému nově přichozímu napíše modlitbu a vyzve k přijetí Ježíše Krista) se u toho cpe salámem. Plukovník (šedesátník, maniodepresivní psychotik, který si pořád mumlá a bývá terčem vtípku, kdy ostatní prozváním zdejšího telefonní automat z mobilu a pak pozorují, jak utíká to zvednout) čučí do blba.

Zítra je prý vizita, tak se musím snažit.

Někdo mi šlohl kartáček a zubní pastu, uvidíme, co na to řekne Radomil. Sestřičky se nechtějí s Alim sprchovat. Nákupčí včera prý nešel jen na vycházku, ale byl propuštěn. Tedy s tím, že se ještě vrátí s nákupem. Vzhledem k jeho plánům odletět do Anglie, to už na návrat nevypadá.

Někdo počůral pytel na špinavé tepláky a nechce se přiznat. Kolegovi na pokoji zase zmizel hřebínek. Paní uklízečka nemá radost z kaluže vajglů, vzniklé při pokusu vysypat včera hašený popelník. Ali zase zlobí a po injekci bude muset na řemeny.

Čekám na vizitu, domů bych kurva chtěl. Prostě jít pryč. Na tvářích těch, co z vizity odcházejí nedokážu rozeznat verdikt. Radostí každopádně nikdo neskáče. A navíc zase docházejí cigarety. Rámcový obsah toho, co chci říct, mám, vymýšlet konkrétní formulace by bylo zbytečné, v nervozitě bych je stejně zapomněl a navíc jako vždy spoléhám na to, že to prostě nějak projde.

Nejsem připraven na opakující se na otázku “jak se cítíte?”. Asi teď přijdu na řadu, mám chuť být poněkud asertivnější než obvykle. A taky už by to chtělo to cigáro. Soud shledal, že mé uvěznění na psychiatrii je oprávněné. Pan primář trvá na tom, že má ústavní sexuologická léčba je nutná. Zato Ali odchází “home”.

Na primáře jsem byl tak nasranej, že jsem za dveřmi (k nelibosti staniční sestry) naznačil ránu pěstí směrem k panu primáři. Po obědě jsem si řekl, vzkazem napsaným na papírku, o něco silnějšího na uklidnění. Dostal jsem něco, čemu sestry říkaly “hopsinková šťáva”. Zatím nic moc, jen jsem pomalejší.

Primáře vůbec nezajímá, co se mu člověk snaží říct, ve skutečnosti jen sdělí několik otázek a následně své rozhodnutí, které zní jako předem připravené. Jedinou šanci, kterou je ochoten vám dát, je udělat scénu a posrat si to.

Jestli ještě dnes uslyším “pane Příjmení”, tak mě jebne. Dnes je čtvrtek, dvě hodiny. Na svobodě by mě čekaly ještě dvě hodiny práce. Šéf včera psal na mailing list žádost o úpravu Programu začínající slovy “vzhledem k tomu, že nás Jméno pomalu opouští...”. Bez věcí, bez peněz, bez bytu, bez práce. Pobyt zde je naprosto kontraproduktivní, pokud tedy není účelem připravit člověka o “vše”, respektive vše, co potřebuje člověk k normálnímu životu.

Vyhulím všechny cigára a pak si udělám peklo. Stejně to všechno stojí za hovno. Po těch hopsinkách na to blbě vidím. Chce se mi spát, ale nebudu, jsem nasranej. Už mě škrábe z těch cigaret v krku, ale kouřit budu dál.

Myšlenky na sebevraždu jsou venku nárazovité, v léčebně trvalé a prohlubující se. Mohl bych zavolat Psycholožce, ale možná bych to jen zhoršil, mohla by si myslet, že jsem na tom hůř než předtím a že kvůli tomu by mi pomohlo tu zůstat. Raději nemluvit s nikým. Sebevrah (jak jsem si jednoho třicátníka pojmenoval, říká o sobě, že je buddhista a pragmatik) má MP3ku a v ní tak 50 verzí jedné písně, nevím, jak se jmenuje, ale je tam “víno na kuráž a k ránu dvě hodiny spánku...”, samozřejmě to hraje furt dokola.

Chci si něco udělat, aby mi tekla krev a uklidnil se, ale bylo by to vidět. Pusťte mě domů! A nechte mě být! Chci jít pryč. Fešák (aka Pan Zet, asi 40 let, maniodepresivní psychóza, veselý a vychcaný) říká “bud’to trp, nebo si z toho dělej zábavu” (to se mu to mluví, když jde v sobotu na zkoušku domů a v pondělí natrvalo).

Seru na to. Myslím jen na sebe, ale nezvládám to odnětí svobody a naprostou nejistotu ohledně budoucnosti. Když přijde sestřička a zeptá se, mám jí říct pravdu? Doufám, že léky nerozdává ta piča.

Pořád jsem nasranej. Pořád jsem přesvědčenej, že mě tu ta piča primář chce držet co nejdýl. Pičuš zkurvysyn zasranej, příští vizitu si nahraju. Co kurva ze mě ten systém udělá? Zmrda. Necitlivýho sobeckýho zmrda, bez úcty k ostatním lidem. Už nechci nikoho vidět. Nechci normální život.

Jako vždy vstává nejdřív (před šestou) Svatý muž, Fešák, plus někdo náhodný. Nálada je ráno opět u všech veselá. Snad vydrží co nejdéle. Ranní rej. To smrdím já? Jsem se teď sprchoval a mám čistý oblečení... Úkol dnešního rána: vyžebrot od sester svoje peníze.

A co jinak budeme dnes dělat? A... dají mi ranní prášky? Pan Sova, starý pán, poté, co mu hrudí projel nějaký trám, tráví většinu času přeříkáváním nějakých slov, v nichž jsem zatím nenašel žádnou souvislost, se chce dívat na ČT24, ale rozdávají se léky, takže musí být klid. Mrzuté.

Zdalo se mi, že jsem jel služebně na konferenci do Žďáru a omylem jsem dojel do Brna. Ráno jen půlkový Rivotril, nebo tak něco, v poledne nic a večer nevím. Potvory! Ani fet mi nedají.

Pan Nostradamus korzuje a tváří se důležitě. Spolubydlicí si dává předsevzetí, že už nikomu nedá cigáro, páč nedodrží slib, že vrátí. Vzhledem k tomu, že mu je kolem sedmdesátky, to bude tak po osumsté.

Peníze vybrané, cigarety objednané, nálada tedy lepší. V 11h je komunita, možná vyjádřím svoji frustraci ze zabránění sebevraždy vs. uvěznění. Nostradamus se pořád ukazuje. Pusťte mě ksakru. Jdu si udělat pár kliků. Deset a jsem udejchanej jak pes. Pobyt tady se dost prodraží, tedy pokud je člověk kuřák (a rozdává jednu za druhou, nebo spíš dvě za třetí).

Komunita. První řečník má koníčky šachy, hokej a honění. Terapeutky nervózně krotí kotníky. Nově příchozí dělá dřevěné kytičky s drátkama a chce si ušetřit na Lamborghini. Stážistka předstírá, že si dělá poznámky, ale zatím nenapsala nic. Svatý muž nezklamal modlitbou. Stážistka si kreslí čtverečky. Kecám, kytičky to jsou.

Skupina spočívá v tom, že se psycholožka každého zeptá, jaký měl týden a na co se těší. Tak půlhodinky máme za sebou, výsledek velký hovno. Dostali jsme akorát zprda za kouření na hazjlu, když je zamčená kuřárna.

Před skupinou jsem měl pohovor s paní doktorkou kvůli tomu vztahu k primáři. Taky se s ní nedá mluvit, podle ní mám názor, že za mé problémy můžeme "my všichni

ostatní” a přece musím pochopit, že pobyt na psychiatrii “několik dní trvá”. Řekla, že žádnou závažnou poruchou netrpím a dál nic. Seš normální a prostě tady zůstaň a drž hubu, ale prej si aspoň můžu říct o hopsinky. Do piče fakt?

Asi po obědě zavolám Psycholožce, abych mluvil s někým normálním. Tři ošetřovatelé se teď baví s panem Sovou a mají z toho prdel. Kdo by taky neměl, že? To uzavřený prostředí, resp. odebrání svobody fakt člověka nutí jen k tomu si z ostatních dělat prdel nebo je zneužívat.

Dneska odchází na stanici 7 (lehčí oddělení) borec, kterýho denně sponzoruju krabkou špinek, tak aspoň ušetřím, ale je mi ho líto, je strašně uzavřený a byl jsem jediný, s kým se bavil. Snad si tam někoho najde.

Přišel novej chlap, zatím mu budu říkat tlust'och. Další novej chlap je takovej pohodář kolem třicítky, spolubydlící ho nějak nasrali, on sebou švihl o zem a tak ho šoupli sem.

POSTŘEH: Čmelák už z té škvíry ve zdivu dokázal vytlačit velkej kamínek, o kterej se včera snažil.

Brečím vlastně furt. Spolkl jsem poslušně prášky, takže přestanu myslet. To tlustý uchrochtaný prase, co leží nahý v posteli, je na našem pokoji a furt něco huhňá. Zatím nezačal chrápat, ale “dýchá” tak nahlas, že to stejně nejde vydržet. V noci mě pak třikrát vzbudil, ať mu dám cigáro.

Úkol pro dnešní den: vyrobit z krabičky od cigaret obal na mobil, aby se dalo tajně natáčet. Paní doktorka se mě ptala, jak se cítím, psychicky. “Uvězněn”. A prý tam má ode mě nějaký vzkaz primáři - tu moji žádost o silnější uklidňováký po vizitě - zřejmě to pokládá za výhrůžku. Jestli jsem ji správně pochopil, tak to prý zahodí.

Tlustý prase spí, asi nabírá sílu na noc. Zdrhnuvší Nákupčí napsal na Facebook pár radostných přízvěvků ze svobodného života.

Dochází sešit, ale dneska jsem ukořistil tepláky, do jejichž kapsy se sešit vejde celej a nevypadává!

Fešák šel včera po obědě na 23h na tu zkoušku domů, máme něco po třetí a Fešák nikde. 17:00, ještě nepřišel. Čmelákovi se ve skulině opět objevil ten větší kamínek, jestli ho tam dal sám, tak netuším jak.

Fešák a Harmonikář (oba mandepresivní) hrají svou oblíbenou hru na to, že ty jsi já a já jsem ty.

00:05 první buzení spolubydlícím Sašou kvůli cigáru. Sedím tu teď v šest ráno, vysprchovaný, po cigaretě, spokojený, jako kdyby to tak mělo být do konce života. Celý den jsem nic nedělal, jen hrál na mobilu a učil se katakanu.

Dnes budíček kvůli cigaretě jen jednou, ve tři ráno. Plus tři zanořené sny o *****.

Po večeři dostal Fešák záchvat (rvačka, injekce, přikurtování), čímž si své zítřejší propuštění posral. Řeknu zítra primářovi, že po konzultaci se Sexuoložkou souhlasím s ústavní léčbou. Šéf to už ví, babička ne. Jak kdysi říkala Sexuoložka, lásku vám nevezmeme, ale naučíme vás ovládat sexuální pud.

Jedenkrát budíček na cigaretu ve 3h ráno, jedenkrát budíček kvůli pokakakání (přivedl jsem pana ošetřovatele a vyšlo najevo, že to byl poplach falešný). Dnes asi deset lucidních snů zanořených do sebe.

Stanice 40: něco jako vojna

Tak hotovo, dnes mě přeloží na stanici 40. Jak to tam bude vypadat? Sbaleno, čekám na eskortu. Jsme tady. Venku je asi deset chlapů všichni aspoň o 20 let starší kriminálníci. Pozdravil jsem, nový kolegové se mnou zatím nepromluvili. Na první pohled je jasné, že pro asociála to tady bude peklo. A kurva, teď asi přijde první kontakt. Asi bych neměl ukázat slabost, že? Hrozný to "seznamování". Kurva, že by tu byl povinný kolektivní sport? Můžu na zahradu bez dozoru ale piča ta změna prostředí je šílená. Jeden je tu agresivní, snad z legrace. Pičo to bude peklo. Tak nevím, jestli to byla dobrá volba.

Kriminálníci, ty pičo vypadají fakt o dost nebezpečněji, než schizofrenik při záchvatu. No co jsem tak mohl čekat. Na dvaadvacítce byli všichni blázni a většina vypadala úplně normálně. Na čtyřicítce vypadají jak lidi, co chodí po ulici, ale většina někomu hodně ublížila. Většina tu bere Cyproplex na snížení hladiny testosteronu. Pičo já fakt nevím. Tohle musí být proti kriminálu ráj. Volný přístup na zahradu s hřištěm, ohništěm..., sluníčko.

První člověk, co si se mnou potřásl rukou, je nějaký Slovák, myslím Pavel, vypadá neškodně. Babičce jsem už oznámil, že tu asi aspoň dva měsíce budu. Na večeři jsem byl označen za nového Legolase - "chodí, akorát nemluví". Vedle záchodů a sprch jsou dveře s označením "intimní místnost", až bude klid, podívám se tam.

Zatím bez konfliktu. No ty krávo, kam jsem se to dostal? Četl jsem rád stanice a pro introverta je to hotový peklo, zvlášť když kolegové přišli rovnou z vězení. Kurva tohle je drsný výplach mozku, jestli budu muset projít celým tím procesem, jak je v řádu popsán, tak je to od Sexuoložky dost rána pod pás. A nebo jsem příšerně nebezpečně člen společnosti.

Intimní místnost slouží k sexu s manželkou (a mě nějakým neznámým slovem pojmenovanou partnerkou) a to po dobu dvou hodin maximálně dvakrát týdně (sex mezi pacienty je zakázán). Myslím, že po tomhle budu moct říct, že jsem byl něco jako na vojně. Kurva, to bude zítra probuzení.

Půl sedmé, dvě cigarety, den přede mnou. Rozcvička byla jak z komunistické rodinné komedie ze zájezdu ROH. Za 15 minut komunita. Je krátká, řeší se jen provozní věci. Tak trochu nevím, co teď dělat, zima tu všude kurva je a všichni mají nějakou práci. Asi budu dělat kliky.

Mám jít na psychoterapii nějaké jiné skupiny, abych se seznámil s panem psychologem (který přijel v kožárně na Harleyi). Potkat ho náhodně, budu si myslet, že je to zadlužený, rozvedený majitel motorestu s opožděnou krizí středního věku.

Čtyřicátý klik. Všichni mě nutí, abych si nechal sundat náramek se jménem, který jsem dostal na dvaadvacítce, že je to takovej cejch, ale mě se líbí. Dostal jsem první rajón - vynášení košů, špinavého prádla a zalévání kytek. Ostatní jsou zatím přátelští, ale blíž jsem se s nikým zatím nez kamarádil. Neřekl bych ani, že po tom toužím.

Zatím vůbec nevím, co za problém mají ostatní, na PST (skupinové psychoterapii) se jen o jednom ukázalo, že asi zneužíval svoji dceru. Na kuárně historky z kriminálu.

Sny o sexu a že se nestihnu vrátit včas z vycházky na oddělení. Už druhý den se kolegové baví o zoologických zahradách. Jinak se konverzace většinou točí kolem fungování úřadů sociální správy, úřadů práce, sociálních ubytoven, apod. A samozřejmě historky z kriminálu - známí bachaři a vězni, o tom, kdo byl férovej nebo podrazák, co bylo nejhorší (přesuny mezi jednotlivými věznicemi).

Mluví se o tom, jak se v krimu chovají k těm, co sedí za znásilnění. Zeptají se tě prý jen zvednutou rukou naznačující výšku dospělé osoby nebo dítěte. V případě dospělé osoby seš čurák, že si nedokážeš najít normálně babu, v případě dítěte, se jdeš sprchovat, tzn. zbití a znásilnění ve sprše.

Pedofil nesmí na pokoji mluvit nebo jíst u stolu, jí v koutě u záchoda. V noci je pravidelně buzen kvůli mytí chodby, atd. Stěžovat si bachaři znamená jediné, při sčítáku oznámí bachař, že "máte mezi sebou krysu, nebudu nikoho jmenovat, takže pan Příjmení to není".

Dneska bude táborák... Noční vychovatel příjemnej jak prdel. Nemá pytle na prádlo, nezamčel a určitě mě za to ještě zjebe.

Byl jsem poprvé na ergoterapii, vybral jsem si zahradnictví. Natahovali jsme plachtu, aby na sazeničky tolik nepražilo slunko. V poledne mi bylo oznámeno, že

jsem byl zařazen do skupiny C a byl mi přidělen patron. Mé přeřazení do céčka znamená také to, že nemůžu sám do areálu, pouze na hodinu v doprovodu rodinného příslušníka nebo nějakého áčkaře. To je na piču a taky mě to kurva sere.

Dnes jsem nic nedělal. Dopsal životopis (to je součástí terapie) a pařil Minecraft. Začíná to být stereotypní, na dvacetdvojce to bylo větší vzrůšo, větší magoři, tady pořád jen lidi řeší po telefonu vztahy se svejma manželkama nebo milenkama. Legrace je pro kluky fyzicky se pošťuchovat, žádněj záchvat schizofrenika ani psycho myšlenky různějch magorů, je to jen pár obyčejnejch chlapů zavřenejch na jednom baráku.

Ráno v kuřárně zas historky z kriminálu: borec se prý nemohl čtyři dny vyspat, pak mu bachař řekl, že se na té posteli někdo podřezal a po výměně postele prý vše v pořádku. Jinej borec ve vězení vyráběl zbraně (na prodej pro lidi na svobodě), prý katany, boxery, vystřelováky, "všechno". Přišlo se na to, když borec, co to pronášel ven, si dal jeden vystřelovák blbě do trenek a ufiklo mu to koule. Pět ve vězení vyrobených prstýnků z technického stříbra stojí karton cigaret. Peníze lze pašovat v prosmrkaném kapesníku, který se bachař štítí zkoumat.

Pařím Minecraft. Nebyla ani PST, jen tu čumíme do blba, popřípadě pracujem. Přijde mi to málo, ve středu (před dvěma dny) jsem to říkal na vizitě, ale podle doktorky a zdejšího primáře (teda myslím, že to byl primář) jsou dvě hodinová PST týdně dost. No nevím.

Sen.

Minecraft.

Snažím se na G+ napsat tenhle deníček, ale s tímhle připojením to asi nepůjde. Navíc si v prázdné jídelně ke mě sedl jeden vepř a láduje se nějakým smradlavým točeným salámem a mlaská u toho fakt jako prase.

Volební účast do evropského parlamentu na stanici 40 byla 17,3%, pokud jsem správně počítal.

Nízká úroveň počítačové gramotnosti na stanici 40 je přímo úměrná počtu let strávených v kriminále, takže zájem o založení profilu na seznamkách je veliký. Hledáte-li seznámení se zajímavými lidmi, nepropásněte svoji šanci, zájemkyň se ozývá hodně a nedostane se na všechny.

Staronový pacient Petr, který včera přijel zpět z pardubické léčebny, kam se před časem uchýlil s vidinou lepšího posudku, je nesympatický až to skoro bolí. Je pedofil, několikrát trestaný a hrozí mu detence. Přál bych mu ji, protože při pomyslení, že ten člověk przní nějakou holčičku nezvracím jen proto, že mi vře krev v žilách.

Přehoupla se pátá hodina večerní a na mě jako každý den začíná zezadu usedat... prostě smutek. Neurčitý, nedráždivý smutek. Chtěl bych vlézt do postele a nechat se někým hladit. Nic, co by dvě pilulky Mirtazapinu nespravily. Zítra další dávka Androcuru. O jeho fyziologických účincích nemám pochyb, když jsem se minulý týden s pocitem autoerotického, nesmělého maniaka dotazoval na hladinu testosteronu, měl jsem prý při příjmu 9 nmol/l.

Na skupině se začíná rozehrávat zvláštní příběh. Týká se kolegy, který dostal za úkol, jako podmínku ke vstupu do skupiny A, sepsat dopis obětem. Doposud jsem o jeho případu nic nevěděl, kromě toho, že mělo jít o nějaké znásilnění (dospělé ženy). V tom dopise se psychologovi zjevně něco nelíbilo a na předminulé skupině to téma otevřel. Vyšlo najevo, že pacient zcela popírá, že by to, co je ve spisu a za co byl odsouzen, udělal, ale přichází s tím až teď. Prý celou tu dobu hrál, že se to tak stalo, aby učinil všem zadosť a měl vidinu nějakého konce (pohyboval se v nějakém mafiánském prostředí a celé to měl být způsob, jak se z něj dostat, když chtěl vycouvat). Uplést na něj mohl kdokoliv cokoliv, psycholog ale tvrdí, že ve výpovědích čtyř poškozených jsou detaily, které si nemohly vymyslet. Že by to poznal, protože se zabývá také posuzováním věrohodnosti svědků. Velice zvláštní jsou reakce onoho pacienta. Na přímo položenou otázku, zda došlo z jeho strany k nějakému násilí (jednu měl svázanou někam odvézt autem a tam ji nějakou dobu věznit a asi znásilnit), začne rozebírat to, že při řízení nemohl dosáhnout na zadní sedadlo a bít ji, jak je ve spisu, ale na původní otázku neodpoví ani za nic. Zajímavé je, jak se to tedy doopravdy stalo, ale také to, že ten pacient měl vstupovat do závěrečné fáze léčby, kdy o své deviaci již vše ví a až teď vychází na povrch, že pokud nelže, tak žádnou deviací netrpí. Mohu se jen ptát, co tu několik měsíců s psychologem probírali.

Doufal jsem, že mě zkušenosti posledních týdnů a měsíců naučily lépe říkat "ne" (např. na otázku "půjčíš mi peníze?"), ale moc se to nezměnilo, někdo si o něco řekne, já vím, že lže a stejně skáču, jak cvičený pudlík. Hrůza.

Oznámil jsem na vizitě odchod. Psycholog ani doktorka nebyli proti. Ptal jsem se, jestli si myslí, že jsem nebezpečný. Odpověděla jen doktorka, že nebezpečný pro sebe jsem.